

Началото на Обрата

Дейвид Айк на живо

*Записано в театър Мвълдън,
Кардигън, Уелс, 20 май 1996**

* **Забележка:** Това е текстови препис от видео-презентация на Дейвид Айк, което обяснява терминологията и начина на изказ по време на цялата лекция, която е неприсъща на текстовото експозе по принцип. То няма как да бъде избегнато без да се промени съдържанието като цяло (нещо, което не можем да си позволим), за което молим за извинение.

Благодаря. Здравейте, тези неща тук не са камери, гарантиращи сигурността, просто, за да ме наглеждат, но са част от съставянето на този филм, защото информацията, която ще представя тази вечер, после ще има възможност да отиде по целия свят, така че все повече хора ще могат да осъзнаят, че може би наистина има някаква разлика между това, което ни се казва, че се случва в света и това, което наистина се случва в света. Така че по този начин не казвам „Добър вечер” само на жителите на Кардигън, Уелс, едно от най-хубавите места във Великобритания, трябва да призная, идвайки дотук с колата днес, но също и на хора от много други континенти, които ще гледат този филм в определен момент. Някои от тях ще бъдат американци, други австралийци, някои араби, други евреи, някои бели, други черни. И въпреки това, всички тези понятия, всички тези символи на разделяне са просто една илюзия. Защото ние всички сме едно, всички сме част от същото Съзнание, от същото Цяло, което го виждаме изразено във форми на живот по целия свят. Разделението в този свят е в съзнанията ни. Ние го създаваме. А това е доста свързано, с това за което ще говоря тази вечер, защото това разделение, тези догми, такива от сорта на: „*Аз съм прав. Аз имам всички отговори. Ти бъркаш.*” Тези нагласи подтиквани една срещу друга по целия свят, които в крайна сметка позволяват на шепа хора да определят посоката на света. Разбира се не абсолютно всичко, но насочването на света към едно по-голямо централизиране на власт, в ръцете на все по-малко и по-малко хора. Беше някак си интересно в началото на 90-те, когато ми се отвори седмата чакра, и се мъчех да осмисля какво ми се случваше, защото изведнъж започнах да виждам света и себе си по много различен начин. Някои хора наричат това духовно пробуждане. Забележете духовно пробуждане, а не религиозно. Ще имам тениска, на която ще пише „*Господи, опази ни от религията*”. Странно е, когато говориш за духовност хората си мислят, че говориш за религия. Често е обратното, но не винаги. За мен религията е в много случаи обратното на духовността. Според мен религията е най-голямата форма за контрол над съзнанието, създадена досега, а в най-крайното си състояние е психологически фашизъм. Манипулиране чрез насаждане на страх и вина с цел контрол над хората. Духовността е точно обратното на това. Тя освобождава духа, прославя нашата уникалност, защото ние всички сме части от Цялото, но сме уникални части от Цялото. И от голямо значение е да уважаваме правото на всички други да изразяват тяхната уникалност, свободни от налаганата от някоя система на вярвания, версията на някоя за правилно и грешно, морално и неморално. Всичко това е от изключително значение за това как една шепа хора контролира света. Защото в много случаи ние сме били тероризирани, за да отречем, това което сме, а именно уникални. А веднъж щом направим това, ние ставаме едно стадо. Една овчедушна тълпа, а точно този начин на мислене е средството, чрез което се манипулира светът от много малко хора. Сега ще ви дам един пример, за да покажа какво имам в предвид. Един символичен пример. Бях на юг от тук, в Англия преди около 2-3 години и от другата страна на тази обширна площ имаше едно огромно стадо овце стотици овце, не съм виждал толкова много овце на едно място. Денят е приятен. После фермерът пристига с неговия камион със самосвал. Паркира си камиона. Слиза и кълна ви се дори не мисля, че мигна и си стоеше срещу клоната. Една, две или три от овцете веднага реагират, вероятно заради клепачите му, защото отиват в желаната посока. Само след минути всички си тръгват. Стотици от тях следват първата. „*Аз си имам моята работа. Правихме това вчера, ще го правим утре, значи и днес го правим*”. А малкото борещи се, които наистина бяха малко, които не се подчиниха веднага на този начин на мислене нека го наречем „*Бее*”, те получиха допълнителна доза страх от стадното куче. „*Джаф, джаф, джаф!*” - „*Добре, добре ще си трая*”. Тази комбинация от „*Бее*”, и страхът, подкара това огромно стадо овце за смешно малко време. А аз си стоях там и се замислих, защото го правя от време на време. Сега гледам човешката раса. Ето така се прави. По този начин една шепа хора контролира масата, защото не става с танкове по улиците и войници по вратите. Хората са прекалено много. Това е като да строиш стадото физически. Трябва ви по един човек за всяка овца. Трябва да го направиш чрез съзнанието. Или чрез страх, или чрез внушаване на хората да мислят по начина, по който ти искаш. Тези стотици овце бяха прибрани от един човек, мигащ от време на време и от едно евтино куче, раздаващо страх. Така става и с нас хората. Удивителна е степента, до която сме се отказали от нашата сила, нашата духовна сила. Когато стигна

до духовната част и отново подчертавам не религиозната, във втората част на моето експозе, ще стане на въпрос за връщането на нашата сила. Защото веднъж като го направим всичко свършва. Голямата пирамида на манипулиране става неосъществима. Но когато се отказваме от силата си, е детска играчка да бъдем манипулирани. Ние дори сме се отказали от тялото си. Това е смешно. Освен нашите умове, това е единственото нещо, което сме. Ние го притежаваме. Но сме се отказали от него. Преди известно време отидох в една национална болница със сина ми Гарет, който играе футбол. Той си беше наранил ръката, докато е играел футбол и ние отиваме до кабинета за пострадали, за да видим дали си е пукнал костта. Влизаме в кабинката за преобличане и идва един млад лекар, приятен човек. И той върти ръката на сина ми и казва: „*Не. Не е счупена. Най-доброто нещо за това е арника.*” Направо щях да падна от пейката в недоумение. Този лекар в националната болница препоръчва хомеопатично лекарство. Аз попитах: „*Какво е мнението на властите, че ти препоръчваш хомеопатични лекарства?*” Той отвърна: „*Аз не им казвам*”. Той извади две малки бутилки от джоба си и каза: „*Хората идват в този кабинет в повечето случаи, защото са травмирани, заради, това което им се е случило. Аз им слагам две капки на езика и ги успокоява. Явно това е спасително лекарство. Виждаш ли онези сестри ей там. Лекувам ги хомеопатично, но нямам право да лекувам пациентите, освен ако не го споменаваме.*” Същото е в Америка и в други райони на света, където тази основна система съществува, която ни казва какво да правим с телата си и как да ги лекуваме и как да не ги лекуваме, защото когато си седях там в онзи кабинет за пострадали, се замислих колко хора допринасят с парите си, за да финансират националното здравеопазване, което бързо се е превърнало в една преработващо подразделение в развалини, за да е възможно да продължава. Милиони и милиони хора правят това. Всяка седмица, всеки месец. Те го финансират. Колко хора решават, че за тази сума пари няма да ни се предлага огромният спектър, от познание за лекуване на тялото, датиращ от Древността? А нас всъщност ни се дава да избираме между скалпела и синтетичното лекарство, което докарва на мултинационалните компании огромни печалби. Които печелят буквално милиарди долари не от излекуването на хората, а от тяхното разболяване. Колко хора решават това? Около неколцина. Всички, от които вероятно са свързани с мултинационалната мрежа на компаниите, произвеждащи лекарства. Това е една голяма далавера да знаете! Ако контролирате *Световната здравна организация (СЗО)*, вие се уверявате, че има изявления от сорта на: „*СЗО казва, че следващата година ще има епидемия от дребна шарка. Ваксинирайте себе си и децата си. Ако не го направите сте лоши родители*”. После същите хора, които организираха това, започват да разпространяват ваксината и да правят цяло състояние от нея. Едно от нещата, което според мен разкрива какво наистина става в света, е когато осъзнаем, че същата сила контролира съвсем различни организации на пръв поглед. Та това отказване от наша страна от контрол над съзнанието ни, това отказване от силата ни, всъщност е създало средството, чрез което една шепа хора контролира света. И това средство до голяма степен е това, което аз наричам неконфликтните зони или комфортните зони. Всяка една догма: християнска, мюсюлманска, еврейска, икономическа, политическа. Край нямат. Ние хората сме една поточна линия за създаване на догми. Всички тези догми и обществата като цяло са комфортни зони. Има една много тясна площ на приемливо мислене и поведение: „*Нормата*”, която ако спазваш си оставен намира. Ти си в комфортно положение. Никой не те нарича луд или опасен, никой не те кара да се чувстваш некомфортно, заради престъплението, че си различен, ако спазваш нормата. Ако започнеш да си мислиш: „*Всъщност аз имам мой ум, който е уникален и следователно аз ще си имам моето уникално виждане за мен и за живота*”, ти започваш да се доближаваш опасно близко до ръба на комфортната зона и накрая, ако продължиш в тази посока ще излезеш извън нея. В този момент: „*Той е луд. Тая е особена. Той е опасен.*” Но повечето хора не искат да изпадат в такава ситуация, не искат другите да се отнасят така с тях. Та те дори и да си покажат пръста реагират: „*О Боже. Тук ще си остана. Навън е страшно некомфортно.*” Та какво става хората излизат на улицата. Отидете по времето на всеки един час пик във всеки град на света Лондон, Ню Йорк, Сидни навсякъде, и вижте тези хиляди хора, минаващи по улиците. Те не показват на света, това което наистина са. Какво наистина чувстват и какво наистина искат да направят с живота си. Те носят една

маска, която казва: „Това действително не съм аз, но това според мен е приемливо за всички. По този начин мога да съм в комфортната зона.” И за мен лично, войната в психиката ни между тази част, която аз наричам „Аз съм себе си аз - съм свободен”, която иска да следва синхронността в живота и другата, която казва „О Боже”, е основната причина за емоционалната, умствената и следователно физическата болест в света. Тя също така е довела и до масова шизофрения. Защото не само, че сме роби на наложен начин на мислене и поведение като човешка раса, но и сме полицаите за останалата раса. Смешно е наистина. Когато си на ръба на комфортната зона и си мислиш: „Ако продължа нататък, с това което казвам и върша, въпреки че си мисля, че е правилно, ще бъда поставен в неудобно положение, защото съм различен.” Ти не си мислиш: „Ако наистина отида нататък какво ще си помисли Бил Клинтън за мен? А какво би казал премиерът на Великобритания? А директорът на английската банка?” Ние не си казваме това. Това, което си казваме в този момент: „Да изразя или не моята уникалност и да напусна комфортната зона?” Ние си казваме: „Какво би си помислила Линда? Ами съседите? Ами блоковете надолу към барчето? О Боже?” С други думи какво биха си помислили за мен робите, подчинени на наложено мислене и поведение, ако избягам от комфортната зона? Ние се охраняваме един друг. Това е като да има една килия, пълна със затворници и щом един от тях намери начин да избяга, всички други тичат да блокират изхода. Ние сме и затворниците и робите на това налагане както и охранителите, защото изглежда всеки се опитва да каже на другите кое е правилно и грешно, кое е морално и неморално, какво е подходящо за тях, какво трябва да направят, какво се налага да направят. И в резултат на това ние всъщност се манипулираме един друг без да го осъзнаваме. Вътре в тази комфортна зона се прилага невероятно манипулиране и индокриниране (втълпяване на идеи). Тази комфортна зона може да се опише като обществената арена. И погледнете медиите. Те са колективната полиция на комфортната зона за всеки, който напусне зоната публично. Хората си мислят, че когато казваш, че медиите са контролирани и са част от манипулацията, че твърдиш, че има манипулатор във всяка една стая за новини по целия свят, който седи зад журналистите и им казва: „Не, не. Не можеш да пишеш това. Промени това. Така ти нареждам. Това напиши. Ясно? А така!” Не ви трябва всичко това. Веднъж щом мисловният модел е внедрен, после медиите го правят без да е необходима манипулация, въпреки че има ключови хора като медийни собственици и други такива, които определено са въввлечени в това, за което ще говоря тази вечер, но по принцип какво правят медиите? Те защитават и използват за критерий „нормата” в обществото, по която съдят всеки и всичко. С други думи каквото е нормално според комфортната зона. Пример: ако преди няколко века имахме днешната преса, тя щеше тотално да помисли за луд или да критикува яростно всеки, който твърди, че Земята е сфера, кръгла, защото според версията за реалността на комфортната зона по това време Земята е била плоска. Веднага щом тази реалност коренно се променила чрез множество доказателства, и нормата на комфортната зона се сменила в: „Земята е всъщност една сфера.”, изведнъж всеки, който твърдял, че Земята е плоска, бил смятан за ненормален. Та значи по всяко време всеки, който публично говори или действа по начини, които са извън „нормата” на обществото в този период, е веднага атакуван и обявяван за луд или за лош от пресата, защото критериите им за нормалност и реалност са съгласувани със съществуващата норма. Има няколко ключови техники за манипулиране на съзнанието, които са много много мощни инструменти за пропаганда. Най-ефективната и най-мощната, която се използва постоянно е тази, която аз наричам **Проблем-Реакция-Решение**. Тази направо е върхът! Това е една техника за манипулиране на съзнанието, която не само избягва опозицията на това, което е целта на манипулаторите, тя всъщност манипулира хората да направят, това което и без това манипулаторите искат да направят. И това се случва през цялото време. Веднъж щом проумееш как работи тази техника, гледаш новините и четеш вестниците по съвсем различен начин, защото я виждаш как се прилага пред очите ти. Ето как работи: започваш като подмолно създаваш проблем и се уверяваш, че някой ще бъде публично обвинен за него в съзнанието на хората. Би могло да бъде едно събитие свързано с Рим, разпадане на дадено правителство, в най-краен случай би могло да бъде една война. Защото през този век по време на Двете световни войни, всички страни бяха финансирани от същите

хора! Това е доказуемо. Същите хора, които финансираха Съюзниците и Съветския съюз през Втората световна война, също финансираха и Хитлер! Чрез заеми от Америка, познати като плана „Янг” и плана „Доорс” и също така чрез немските дъщерни фирми на американските мултинационални компании. Защо им е да го правят? За какво му е притрябвало на някой да финансира и двете страни в една война? За какво въобще е войната? Ами първо тя докарва огромни печалби. Ако давате на заем пари и на двете страни и им продавате оръжия, но основната причина за една война е да се промени природата на следвоенното общество. И това, на което станахме свидетели през двете световни войни бяха изключително показателни примери в световен мащаб на Проблем-Реакция-Решение. Ето как става: създава се даден проблем задкулисно. После се използва пресата, което не е трудно да разбуди общественото мнение по отношение на проблема, който ти си създал до точката, до която обществеността произнася класическата реплика: *„Нещо трябва да се направи. Това не може да продължава!”* Кое то винаги е последвано от отказване от нашата сила и какво ще направят те по въпроса. И в този момент онези, които са създали проблема и са направили така, че някой да е обвинен за създаването му, разбудили са общественото мнение, после открито на публичната сцена, в парламентите по света, във вестниците и по телевизията, предлагат решението на проблемите, които те самите са създали. И по този начин те правят така, че много хора искат, това което манипулаторите искат. Например ако искате повече камери по улиците, Боже, ама все повече камери се монтират навсякъде във Великобритания, ако искате повече камери, по-въоръжени полицаи, повече авторитарни закони, още по-голямо подкопаване на свободата ни и искате обществеността да изисква вие да направите това, тогава накарайте обществеността да се страхува от престъпността. Или оставете дадено общество да се разпадне, така че да има по-голяма престъпност, или натяквайте, че престъпността е по-голяма в дадени области, отколкото е в действителност, накарайте хората да се страхуват и първото нещо, което те правят когато това стане е да търсят някой там навън да ги пази от това, от което ги е страх. Така наплатете хората, че домовете им ще бъдат обрани, че ще бъдат ограбени на улицата и те ще искат от вас да им отнемете свободите, да сложите камери по улиците и да въведете по-авторитарни закони. Гледах радио BBC миналата година. Радио 5 и имаше предаване за камерите по улиците, защото да знаете навсякъде се увеличава употребата им. Искате пари за бездомните хора: *„Не. Не. Икономиката не е добре. Налага се да изчакате за тези неща”*. Искате камери по улиците и те ще ти напишат чек. Този човек беше общински съветник в Йейт Англия, мисля че от Норфолк и той каза: *„Да съм честен нивата на престъпност в нашата област не оправдават камерите по улиците, но нашите хора мислят, че те са оправдани, така че ние ги слагаме, за да ги накараме да се почувстват по-добре.* **Проблем-Реакция-Решение.** И ние имаме един много уместен пример за това последните няколко години - Босна. Целта на тази манипулация от много дълго време е била да накара световното население или поне огромното мнозинство от него да вижда като добра идея или единствения вариант при дадени обстоятелства, които са манипулирани точно на място, създаването на единно световно правителство, за което националните държави ще бъдат области, административни единици, създаването на световна банка, която ще управлява всички финансови трансакции в света, създаването на световна валута, която няма да е с монети и с банкноти, а ще създаде просто едно електронно общество, без пари в наличност, за което ще има фундаментални последици за свободата, както ще видим като продължа с експозето си тази вечер, световна армия и централизиран контрол и разпускане на националните такива, като обосновка за търсене на мир и население с имплантирани микрочипове, свързани към световен компютър, последното звучи чудато на много хора отначало, освен че сме смешно близо до постигането му, а технологията вече съществува. Значи ако вземем едни елемент от това Проблем-Реакция-Решение световната армия и я свържем с Босна. При тази техника за манипулиране на съзнанието, последното нещо, което искате е статуквото каквото и да е то да остане, защото нямате проблем и сте в беда. Така че вие се уверявате не само омиротворителната операция на ООН да се покаже на целия свят, че е неефективна, а всъщност и да е жестоко затруднена. **Проблем.** Колкото повече ужасаващи картини ни се показват от Босна и Боже, това наистина се случва през последните няколко години, съвсем разбираемо и

гласно се надига политическа и обществена реакция: „Нещо трябва да се направи! Това не може да продължава. Какво ще направят те по въпроса?“ И какво беше решението? 60-хилядна „световна армия“, под централизиран контрол най-голямата събрана мултинационална войска от Втората световна война. Точно каквото изисква манипулацията. И по-късно ще изложи още доказателства, които навеждат на мисълта, че точно това е целта на Босна. Да се започне война е детска игра. Знаете ли бих казал, че няма нито един човек в тази зала, който да иска да се бие. Добре. Супер. Но бих могъл да навляза в тази публика и да започна бой с някого. Той би се защитил. Други хора биха се притекли на помощ. Изведнъж ще има хаос в една публика, която не иска да се бие, с юмруци и ръце навсякъде. Сега пренесете това на глобално ниво с армии и започването на война е детска игра. За да продължава войната ви трябва пари, същите хора контролират парите, за да продължава войната са ви нужни оръжия, същите хора контролират оръжията. Начинът, по който това се прави с една шепа хора на върха е защото ако погледнете всяка една организация днес, била тя университет, училище, правителство, тайно общество, каквато и да е – мултинационална компания или някакъв бизнес - те са структурирани като пирамида. Пирамидата е структурата на обществото днес. Аз вярвам, че всъщност преминаваме с това духовно пробуждане, което се осъществява сега, от пирамида към кръг, което е един коренно различен начин, при който хората допринасят за обществото, но в момента имаме пирамида - йерархия, която работи по следния начин: във всяка една организация има много малко хора на върха на пирамидата. Те знаят за какво става въпрос в организацията, какъв е истинския й план, какво наистина се опитва да постигне. Колкото по-надолу се слиза в която и да е организация, се срещат все повече и повече хора, които знаят все по-малко и по-малко за какво става въпрос в организацията. Те знаят само тяхната част. ЦРУ нарича това разделяне на части (*compartmentalization*). Криейки от всички други в пирамидата как това, което те правят напълно невинно, се свързва с други хора по същия начин и води до един много зловещ модел. Говорих с човек, който е работил 20 години в едно радио - QNHQ в Челтнъм и той всъщност ми каза, че сградата е структурирана на части. Ако работиш в това радио, ти имаш електронна карта, която ти дава достъп само в частта, където работиш. Не можеш да отидеш никъде другаде. Значи единствените хора в радиото, които знаят всичко, което влиза, как всичко се свързва, какво наистина става и какъв е моделът на действие, са неколцината хора на върха. Ето как става навсякъде. Фримасоните (свободните зидари) са класически пример за това. Когато кажеш, че масонското общество е замесено, хората си мислят, че твърдиш, че всеки масон иска да манипулира света заради световно господство. Абсолютно нелепо. Разбира се, че не всеки. Но ако погледнете фримасонската структура, огромното мнозинство от масоните в света, знаете онези, които ходят до местната ложа и си подгъват елегантно панталоните и си показват лявото нещо нали знаете... Странно! Винаги съм искал да направя това. Би било забавно. Огромното мнозинство никога не се качва по-нагоре от долните три степени. Но в шотландското фримасонство, обхващащо голяма част от световната политика, особено в Америка и други области, има още 30 степени над тези три, стигащи до 33-та степен, до които огромното мнозинство масони никога не се доближава. А има още 13 степени, неофициално признати за съществуващи, които някои хора наричат степени „Илюминати“, на което ниво фримасонското тайно общество е в друга вселена, за останалото огромно съществуващо фримасонско мнозинство най-надолу в йерархията. Разделяне на части. Ето как става. Значи всяка една от тези институции, които направляват посоката на света в ежедневието ни, е пирамида. Банковата система е една пирамида. Отивате в местната банка и човекът, който срещате от другата страна на гишето не знае какво става зад него в офиса на директора, да не говорим какво става на ниво Борд на директорите или по-нагоре. Срещнах един човек миналия уикенд, който сега е пенсионер, но преди е работил в една голяма британска банка и той е достигнал до много високо ниво в банката и ме чул да говоря и той дойде след това при мен и ми каза: „Това, което казваш е вярно, защото достигнах до много високо ниво в банката, но има един ешалон - още по-високо от това което бях достигнал, до който никой не може да достигне, освен ако не е избран от тези на върха“. Значи банковата система е пирамида с връх, както е и мрежата от разузнавателните агенции. На този връх всички главни разузнавателни агенции британската, Мосад, ЦРУ, всички такива по

света, са една и съща организация. Не тук долу, а тук горе на върха на пирамидата. Мрежата от мултинационалните компании е пирамида, както и световните медии и така нататък. И има една глобална пирамида, в която всички тези действат, където върховете на всички тези индивидуални пирамиди: банково дело, бизнес, медии и така нататък, се съединяват в един връх и там горе много хора спекулират, че има може би 13 фамилии, 13 човека на върха, които провеждат надолу чрез тези различни нива, същата политика, която цели да тласне света към все по-голямо централизиране на властта. И вътре в тази глобална пирамида са множество организации, за които поне от мой опит мога да кажа, че повечето журналисти не са чували за тях. Но работейки заедно те формират ядрото на тайното световно правителство. И то работи доста по-високо от нивото на хора като Клинтън и Мейджър и Кол и така нататък. Наистина те манипулират събития, за да подсиgurят, че техни хора ще заемат властови постове. Съществува един изгоден мит, който се увековечава и касае политиците и медиите. Политиците ходят по световната сцена, като че ли те са последната властова инстанция в света. Та когато президенти, премиери и хора с подобни постове говорят, журналистите тичат и заснемат всичко и го предават по всички медии. Медиите показват света, като че ли президентите и премиерите са последната инстанция за вземане на решение в света. Което означава, че на хората, които са на надпрезидентско и надпремиерско ниво, които наистина вземат решенията, никога не им се обръща внимание или не са изобличени, от казионните медии, защото се приема, че те не съществуват! И все пак кой решава кой ще стане президент на САЩ? И дори кой ще се кандидатира за президент? Онези, които контролират парите и онези, които контролират медиите. Те контролират и двете. Те решават не само кой ще е кандидатът на демократите, а и на републиканците, а също така и по света. Началото на тази група организации беше положено след основаването на едно тайно общество във Великобритания, тъй като Великобритания наистина е била един център за това. Тайно общество наречено *Кръглата маса (К. М.)*. В него е замесен Сесил Роудс, на чието име е наречена Родезия (сега Зимбабве). През 1919 година на Версайската мирна конференция, американските членове на това тайно общество (К.М.), които съвсем случайно се оказали, че са главните играчи от страна на американското правителство, което влезе в Първата световна война, се срещнали в хотел „Маджестик“ в Париж, с британските членове на К.М., които пак по някакво съвпадение се оказали, че са ключовите членове на британския военен кабинет по време на Първата световна война. Те решили да положат началото на дъщерни организации, които работещи заедно щели да представляват тайното световно правителство или голяма част от него. Първата от тези организации е основана през 1920 година в Лондон и се казва *Кралски институт за международни връзки (КИМВ)*, познат и под името Чатъм Хаус. Да повтора отново всички тези организации са пирамиди, като повечето хора в тях не осъзнават истинския план, и всички те са представени на света с понятието, което се появи през последните 20 години, thinktanks - организации осигуряващи идеи по важни въпроси, организации където се провеждат дебати. През 1921 година се появява следващата организация, американската версия на (КИМВ) - *Съвет за чуждестранни връзки (СЧВ)*. И сега от 1921 година, буквално всеки американски президент е бил член на (СЧВ). (КИМВ) работи да контролира британската вътрешна и особено външна политика, без значение кой е на власт лейбъристите

или консерваторите, същите хора диктуват събитията, което става все по-очевидно. А (СЧВ) прави в САЩ, това което (КИМВ) прави във Великобритания. След Втората световна война, се наблюдаваше по-голямо централизиране на власт, тъй като имаше две световни войни този век: „*Нещо трябва да се направи! Това не може да продължава. Какво ще направят те по въпроса?*” След Първата световна война властта в света се централизира повече, а след Втората още повече. Затова е било всичко. Това е била идеята и целта. През 1954 година е създадена организацията *Билделберги (Бил)*, която днес вероятно е ключовата такава. (Бил) официално се среща за първи път през 1954 година в хотела „Билделберг“ в Хустебек, Нидерландия, под председателството на член на нидерландското кралско семейство, на име принц Бернард. Той има интересна биография. Според много публикации той е член на СС преди войната. Работи за немските разузнавателни служби по време на войната, а след нея става главен акционер в „Шелойл“. Сегашният председател на (Бил) е лорд Карингтън,

бивш британски кабинетен министър и международен секретар, когато бяха направени „грешките“, които доведоха до войната за Фолклендските острови. В резултат на тези грешки той си подаде оставката и беше назначен за генерален секретар на НАТО. Много хубава работа, ако обаче можеш да си я осигуриш. Лорд Карингтън и приятелят му Хенри Кисинджър се появяват навсякъде. Те са две от най-използваните пионки на тази манипулация. Те не са на всяка цена хора от върха на пирамидата, въпреки че Кисинджър е нагоре в йерархията, те са хора, които просто изиграват вече приетия политически сценарий, противопоставяйки една страна срещу друга. (Бил) както и другите тайни общества, за които говоря, има в своите редици най-високопоставените хора в политиката, не Фред Джоунс депутат, представляващ Маргейт Ийст или нещо такова, премиерски, президентски, министерски, лидерите на опозицията, ето за такива постове говоря. Най-високопостепените от световните банки, от глобалната мрежа за мултинационални корпорации, от военното дело, генералният секретар на НАТО винаги е член, на неговия пост се назначават членове на (Бил). Най-високопостепените от глобалните медии. (Бил) има ръководен комитет, който се среща през цялото време - ежемесечно, обикновено във Великобритания, за да обсъжда политиката и да продължава с плана за централизирането на властта към едно световно правителство. Към което между другото Европейския съюз (ЕС) е един трамплин. И после (Бил) се среща веднъж годишно някъде по света, в пълна тайна и има едно голямо помещение, където се настаняват огромен брой хора, пристигащи от цял свят. Те полагат големи усилия да скрият мястото на срещата си, да не говорим какво си обсъждат, а аз пък имах серия от невероятни съвпадения, докато пишех книгата „*И истината ще ви освободи*“, заради причини, за които ще говоря по-късно по време на духовната част от експозето ми, които ме поставиха на точното място в точното време, за да видя неща, които се случват или да събера информация. Едно от тези неща се случи във връзка с (Бил). Миналият Юни бих поканен в Швейцария на гости в един приятел, който е учител. Пътуването беше уредено преди около 6-9 месеца, билетите бяха организирани, всичко беше подготвено доста предварително. Около пет дни преди да замина

за Швейцария, получих потайно писмо от един журналист от САЩ, който работи за неказионен вестник и на практика си е посветил живота да преследва тези тайни организации, особено (Бил), и да открива кой е замесен, какъв е планът, какво се опитват да постигнат и така нататък. И дори той самият, за когото това е постоянна работа, често разбира къде е срещата, обаче доста късно. Та получавам писмото му и той казва, че знае къде е срещата на (Бил) тази година, в Бургенщок, Швейцария и това случайно се оказва, че е на много близко разстояние от мястото където щях да отседна и съвпаднаше с времето, през което щях да бъда там. Благодаря ти Вселено! Така отивам аз там. Три хотела са, 75 % от пътя е планински - Бургенщок. Апартаментите са по хиляда долара на вечер. Паркът, площадката и дворецът напомнят на Джеймс Бонд. Очаквах да минат покрай мен преследващи се коли, навсякъде пълно с мерцедеси. И все се чудя защо когато има мерцедеси наблизо, има здравеняци наоколо. Не знам дали имат слаба памет, ама имат картончета с имена. Очевидно се организираше нещо голямо. Така че се наслаждавах на атмосферата за известно време. Мисля, че беше странно. После си тръгнах и се върнах през последния ден от срещата им. Каква разлика! Не можех да карам до планината, водеща до хотелите, защото пътят беше блокиран от швейцарската полиция точно в началото на планината. От другата страна на планината имаше военни наблюдателни станции. Според този журналист в началото е имало хеликоптери, наблюдаващи мястото, разположени навсякъде около планината. Това е тайна среща на една частна организация, посетена от много от хората, които виждаме по новините и четем за тях по вестниците всяка седмица и всъщност за които имаме възможност да гласуваме в този „демократичен свят“. Между другото чувствам, че един от големите митове, от които трябва да се отървем е, че демокрацията е свобода. Не. Не е. Това е една измама. 50 човека, казващи на 49 какво ще стане с живота им не е свобода. Или при нашата избирателна система във Великобритания, около 35, казващи на останалите какво ще стане. Това със сигурност не е свобода. Но демокрация и свобода са станали взимосвързани, така че едното значи другото, така че ние живеем в демокрация, следователно сме свободни, ние го приемаме, когато всъщност живеем в тирания. Та както и да е.

Реших да се направя на невеж турист в Бургенщок, с което се справих великолепно. Та изкачвах нагоре към планината и дойде един швейцарски полицаи. Знаех, че е от швейцарската полиция, защото, на гърба му го пишеше. Да знаете моите способности за наблюдение бяха невероятни този ден. Говорих с един приятен човек, който владееше един добър английски. Та казах му: „Виж, дойдох тук оня ден и тогава стигнах до върха на планината. Какъв е проблемът днес?” Беше много очевидно, че той не знаеше какво точно става, но помня какво ми каза: „Това е строго строго секретно. Никой няма да се качва там до 17 h., след това ще може да се върнеш до хотелите.” Това се случи на последния ден. Две неща ми хрумнаха: едното беше иронията, че можех да кажа на този човек какво ставаше там и кои хора бяха там, защото те винаги са там: лорд Карингтън, Хенри Кисинджър, Дейвид Рокфелер от империята Рокфелер, която е фундаментално замесена във всичко това. Също така представители от линията Ротшилд, които също са фундаментално замесени в това. И много от другите ключови хора като Аниели - собственикът на Фиат и други такива големи играчи от банковата, политическата и бизнес-глобалната мрежа. Другото нещо, което хрумна беше, че гледах в очите на този полицаи и се вирах в разделянето на части, защото както казах това беше един приятен човек, който вероятно има деца и внуци. Той не иска да живее в една световна тирания. Но той дори не знае какво защитава. Какво му е казано: „Свръхсекретна среща. Никой да не преминава, докато не ти се нареди.” Той знае само това. И въпреки че той не иска децата му да живеят така, както желаят не всички хора там, защото някои от тях също са манипулирани от ядрото на тази организация, което иска това. Но той не знае какво защитава и така през този следобед, той крие от обществото някои от хората, които желаят децата му да живеят в тирания. Имаше ситуация в Бургенщок, където секретността беше толкова брутална за една „частна, даваща идеи организация”, че участниците в срещата бяха докарани от частен самолет, до една военновъздушна площадка в началото на планината и после бяха откарани от хеликоптери зад мястото за охрана. Дори не ги докараха с коли до там. И е невероятно как ако твоята нагласа се окаже подходяща за хората, контролиращи тази организация как кариерата ти може да просперира, ако те поканят на техните срещи. През 70-те години един със сигурност слабо познат извън Великобритания, говорител на консерваторите, тогава в опозиция, наречен Маргарет Тачър започва да бъде канен на някои от срещите на (Бил). В последствие тя става не само лидер на консерваторите, а и премиер на Великобритания точно през 80-те години, а по това време се случват фундаментални промени с британското общество. Чрез процес наречен Тачеризъм. Интересно по същото време от другата страна на Атлантическия океан, естествено съвсем случайно, се наблюдаваше Рейгономия, която се оказва същата икономическа политика. Не е ли странен животът? Всички тези съвпадения. Просто същите хора направиха така, че и двамата да са на власт по едно и също време, защото точно такъв вид икономика се е изисквал през годините, за да се подсури централизирането на глобално ниво. През 1991, дори и в САЩ един буквално непознат губернатор на Арканза, наречен Бил Клинтън беше поканен на срещата на (Бил) в Баден Баден, Германия. След една година този човек стана президент на САЩ! През 1993 още един сравнително непознат говорител по вътрешните работи на лейбъристите, във Великобритания, на име Тони Блеър, беше поканен на срещата на (Бил) в Гърция, заедно с опонента му – канцлера на консерваторите - Кенет Кларк. Само след една година Тони Блеър е лидер на лейбъристката партия и като по чудо ще стане по-късно премиер на Великобритания. Страхотен скок в кариерата. Последните 5 главни секретари на НАТО, имах време само до там да проверя, а са много повече от 5, са членове на (Бил). Манфрид Вернер, Джоузеф Лънс, лорд Карингтън, Вили Клейс и сегашният Хавиер Солана. И наистина когато обсъждаха кой ще бъде следващият генерален секретар на НАТО, се колебаеха между трима: Хавиер Солана (Бил), Уве Елеман Йенсен - датчанин (Бил), и Рууд Лавърс – бившият премиер на Нидерландия (Бил). Шефът на Световната банка и много от неговите предшественици - Джеймс Уолфънсън, Световната банка и нейната така наречена политика на инвестиране в страните от Третия свят, е довела до унищожаване на околната среда и на хора за десетилетия, шефовете ѝ са членове на (Бил). И наистина една от големите политики на (Бил) от 1954, оттогава тя съществува официално, а и

отпреди е била, почакайте да чуете, създаването на една европейска супердържава, с една централна банка, една валута, с централизирана политическа власт и обхващаща бившия Съветски съюз. Кой шуми най-много днес в Европа, казвайки: „*Не трябва да изоставяме с времевия мащаб за централизирането на банката и на валутата?*” Това е канцлер Хелмут Кол от Германия от дълго време член на (Бил), както и много от предшествениците му. Кой вкара Великобритания в ЕС? Едуард Хийт - (Бил). Кой го подкрепяше от лейбъристите? Харолд Уилсън - (Бил). Рой Дженкинс - (Бил). Денис Хийли - от дълго време член на (Бил). Хийли беше на първата среща на (Бил) през 1954. Кой предложи Великобритания да влезе в ЕС от третата партия либералите? Джо Гримън (Бил), Дейвид Стийл (Бил), Пати Ашдаун (Бил). Ключовите позиции, които контролират вземането на решения, което води все повече до централизирането на власт, всички или повечето от които, а все по-често всички, са заети от членове на тези организации. Сега това може да е едно удивително съвпадение! Или може би трябва да знаем какво наистина се случва пред очите ни. Последната от тези организации, за която ще говоря накратко, е **Трилатералната комисия (Т.К.)**. Както името ѝ показва тя съществува, за да координира същата манипулация между три части в света: Америка, Европа и Япония. (Т.К.) е основана през 1972-1973

година от Дейвид Рокфелер, един от ключовите хора зад (Бил) и (СЧВ) и от Бжежински, университетски чиновник, който беше част от администрацията на Джими Картър, а тя е много уместна тук, (Т.К.) е много добър пример как могат да се манипулират събития, като всички тези организации работят както една, тъй като много хора са членове на няколко от тези организации. Първата цел на (Т.К.) през 1972-1973 година беше възможно най-скоро нейн член да стане президент на САЩ. Тя успя през следващите избори, когато Джими Картър стана президент на САЩ. Администрацията на Джими Картър гъмжеше от членове на (Т.К.), която по това време съществуваше само от 3-4 години. Уолтър Мондел вицепрезидент, (Т.К.), държавният секретар Сайръс Ванс (Т.К.), националният съветник по сигурността - ключова позиция в САЩ - Бжежински, който е един от основателите на (Т.К.). И от там надолу администрацията на Картър гъмжеше от членове на (Т.К.) и (СЧВ). Сега, защото имаме избор и живеем в земята на свободните, демократичната администрация на Картър беше заменена от републиканската такава на Буш и Рейгън, която също гъмжеше от членове на (К.С.) и (СЧВ). И после, поради свободните избори, демократите дойдоха на власт, а администрацията на Клинтън гъмжи от членове на (К.С.) и (СЧВ). Ще ви кажа това на какво ми прилича. Във Великобритания има двама доставчици на ток, наречени „Кърис” и техните опоненти „Диксънс”. Та някои хора са към „Диксънс” и казват: „Проблеми ми правят тези „Диксънс”. Не ми харесват. Ще отида да се прехвърля към „Кърис”. Те са собственост на едни и същи хора! Двата главни крайпътни ресторанта във Великобритания – „Хепинийтърс” и „Литълшефс” имат едни и същи собственици. Конкуренцията е на практика илюзия. Различни имена, но едни и същи хора дърпат конците, ето това се случва и в световната политика. Защо съвсем разбираемо може да попитате, не ни се казва това от световната преса? Защо не ни се казва за тези срещи? А неказионните медии разбират за тях, макар и често трудно. И защо не ни се казва за общото между хората, заемащи ключови позиции в света? Как хора от на пръв поглед различни политически партии спорещи обществено една с друга, всъщност посещават същите срещи на организации, с доказани планове за световно правителство световна банка, световна армия, световна валута и население с имплантирани микрочипове. Предлагам това като възможност. Може би ама само може би, ние не чуваме за (Бил) и хората, посещаващи срещите ѝ от телеграфните вестници във Великобритания, защото телеграфните вестници са собственост на групата Холингър, собственост на Конрад Блек – член на ръководния комитет на (Бил). Между другото двама от хората от борда на директорите са Хенри Кисинджър и лорд Карингтън. Може би не чуваме за тези организации и планове им от компанията „Нюз интернешънъл” на Рупърт Мърдок във Великобритания, която притежава редица вестници и телевизия „Скай”, разбира се и тя е доста замесена, защото бившият главен председател на „Нюз интернешънъл” и все още член на борда, е човек на име Андрю Найт - член на (Бил) подпомагащ изпълнителния комитет. Може би в САЩ не чуват за никоя от тези организации от един от техните най-влиятелни вестници „Уошингтън Поуст”, защото той и още

редица организации и издателства са собственост на Кетрин Греъм, която притежава „Уошингтън Поуст“ още по времето на „Уотъргейт“, че дори и от преди това, където бяха силно замесени в отстраняването на Никсън, защото Кетрин Греъм е член на (СЧВ), (Бил) и (Т.К.). Ключови членове в йерархията на „Лос Анджелис Таймс“, „Ню Йорк Таймс“ и на редица други главни издателства по целия свят, са контролирани или са собственост на членовете на тези организации. Никой от тях никога не е споменавал за тези организации! Не е ли това странно?! Така че тук имаме организации в организациите. Значи докато изглежда, че хората в банковата система са изолирани от хората в политическата и медийната система, всъщност има една централна организация, която манипулира и координира политиката между тези на пръв поглед несвързани помежду си институции по света. Кое то някак си връща към Босна. Аз силно вярвам, че Босна е ужасяващ случай на Проблем-Реакция-Решение, което доведе до прецедентното установяване на световна армия. Следователно интересно е да се погледнат главните хора преговарящи мира в Босна, назначени след започването на този ужасен конфликт. Първият назначен да преговаря мира от ЕС беше лорд Карингтън. Президент на (КИМВ), председател на (Бил), член на (Т.Р.). Той беше заменен от лорд Дейвид Оуен (Бил), (Т.К.), който беше заменен от Карл Билд бивш премиер на Швеция - (Бил). По времето когато те работиха от името на ЕС в Босна, преговарящите мира от страна на ООН, които работиха през цялото време много близко с тях, бяха Сайръс Ванс (Бил), (СЧВ), (Т.К.), а той беше заменен от норвежеца Торволд Столтенберг (Бил), (Т.К.). Когато те не успяха да постигнат мир, от изневиделица за медийното общество, се появи „независим“ миропреговарящ - Джими Картър първият президент на (Т.К.), (СЧВ). После се появи група хора, която постигна споразумението „Дейтън“, което доведе до ситуацията със световната армия. Това бяха: дипломатическият пратеник на Бил Клинтън за установяване на мир - Ричард Хоулбрук (Бил), (Т.К.), (СЧВ), който беше подчинен на държавния секретар Уорън Кристофър (СЧВ), (Т.К.), който беше подчинен на Бил Клинтън (Бил), (СЧВ), (Т.К.). Световната армия в Босна сега е под командването на адмирал Лейтън Смит (СЧВ), а цивилната част от операциите ѝ са под командването на Карл Билд (Бил). Свидетели сме на една гигантска измама точно пред очите ни! Ние не живеем в демокрация в тази страна или в САЩ или на другите места! Живеем в еднопартийна държава, където същата сила от върха на пирамидата дърпа конците на всички страни. Преди няколко години имаше „демократични“ избори в САЩ. На пръв поглед изглеждаше, че републиканецът Джордж Буш, беше заменен от демократа Бил Клинтън. Но какво стана всъщност? Джордж Буш (СЧВ), (Т.К.), 33-та степен масон, финансиран от семейство Рокфелер, беше заменен от демократа Бил Клинтън (СЧВ), (Бил), (Т.К.), 33-та степен масон, финансиран от семейство Рокфелер. – *„Свободни сме скъпа. Пусни националния химн!“* Еднопартийна държава. Различни имена, но едни и същи хора контролиращи всичко. Ето защо постоянно казваме: *„Няма значение кой ще влезе. Те пак ще вършат същото.“* Разбира се че ще правят същото, защото същите хора дърпат конците. За мен нищо не показва по-добре степента, до която сме се отказали от силата да контролираме живота си, от световната финансова система. Обичам тази тема! Една от разсейващите вниманието ни техники, която се използва върху нас, е да се правят много прости неща каквото е световната финансова система, невероятно сложни. Та какво имаме почти всяка вечер по новините - икономисти, поставени пред телевизионните камери, обградени от компютри, говорещи неразбираем за нас език. *„Смятам, че е политиката „М 3“ на канцлера“*. А аз си мислех, че „М 3“ е моторна писта. А то се оказа, че е свързано с пари. Ами не го знам това. *„Това е изискване към публичния сектор при отпускане на заем.“* И продължават с тем подобни... Ох, че скучно. Какво има на другия канал? И съвсем разбираемо ние изключваме. И въпреки това световната финансова система не би могла да е по-проста. Тя може да бъде обобщена в едно кратко изречение: *„Даваш назаем на хората пари, които не съществуват и после вземаш лихва от тях.“* Това е! Всичко друго е производно на това. Този свят е затънал до гуша от дългове с пари, които никога не са и няма да съществуват. И ние търпим това! И големият затвор, в който живеят хората, а за него ще говоря по-подробно, когато разглеждам духовната част, е страхът какво другите ще си помислят за тях. Това е затворът, в който живеем. Това е голямото ограничение за нашия потенциал. Заедно с това когато попитах хората: *„Защо наистина не правиш това, което искаш с*

живота си?” Неизменно чуваме: „*Защото трябва да плащам ипотеката приятел!*” Разбираемо. Значи колкото повече ти задлъжняват хора, бизнеси и правителства, толкова повече можеш изкуствено да повишиш цените на основните нужди, толкова повече поставяш под напрежение хората да служат на системата, да бъдат нейни работи и клонинги, за да могат да изкарват парите, за да плащат за основните нужди. Ето защо световната финансова система е създадена като един затвор. Факт е, че банките дават назаем 10 хиляди лири или повече за всеки хиляда лири, които имат в наличност. Ако утре всеки отиде и изтегли от банката, това което теоретично има в сметката си, банките ще фалират толкова пъти, че ще е в книгата за рекордите на Гинес! Те просто нямат тези пари! Та значи, когато теглим заем, моля те майко кажи, че е това не е истина, те просто напечатват в сметката ти, шибания заем, който вземаш! Това е всичко, което те правят!!! От този момент започваш да плащаш лихва за пари, които не съществуват. Хората се питат как е възможно американското правителство да дължи трилиони, трилиони? Това е нелепо! Как е възможно това? Много просто, когато разбереш как стават нещата, а това също така се случва и по света. Една трансакция в САЩ за един ден: американското правителство иска да вземе назаем 1 милиард долара повече, отколкото е взело от такси; сега пък това става с правителството, което всъщност би могло безлихвено да си печата парите само ако пожелае, но ако направи това то би отнело огромна част от силата на световната финансова система, която е контролирана от същите хора, които решават кой ще е президент на САЩ, вместо това те предоставят печатането на американски долари на един картел от частни банки, нелепо познат като Централната банка на Америка или Федералния резерв. Федералният резерв се смята за Централната банка на Америка. Той е един картел от частни банки. Сегашният шеф на Федералния резерв е Алън Грийнспан (Бил), (Т.К.), (СЧВ), който пое поста от Пол Волка (Бил), (Т.К.), (СЧВ), който го заемаше по времето на Тачеризма и Рейгънизма. Сега картинката ви е ясна! Значи правителството иска милиард долара от този картел банки, после банките напечатват 1 милиард в сметката на правителството. Това е всичко, което правят! От този момент американският данъкоплатец започва да изплаща чрез правителството лихва върху милиард долара. Не само това. Този дълг сега легално се смята за предимство от банките все едно че те имат милиард в ръцете си. И сега те могат да дадат още 10 милиарда на някого, който иска да вземе заем, на базата на тези несъществуващи пари. Сега те дават назаем и таксуват лихва върху 11 милиарда долара, нито цент от които никога не е и няма да съществува. И ние търпим това! Чувам хора да спорят, че трябва да е така иначе системата ще се срине. Ами хайде де! Ами хайде де! „*Хей тази стена от затвора се срутва. Дайте тухли да я оправим. Може и да излезе от затвора.*” Сега това не е просто егоцентризъм. Това е много важно за нашето всекидневие. Вземете един продукт да кажем хранителен и погледнете как финансовата система влияе на цената му. Да започнем с фермера отглеждащ продукта на полето, взема несъществуващи пари и плаща лихва върху тях, така че цената, на която той продава продукта си отразява факта, че той плаща лихва върху несъществуващи пари, така че цената се повишава. Същото е и с фирмата осигуряваща транспорта. И сега фирмата, която преработва продукта несъмнено взема огромни заеми за несъществуващи пари и плаща лихва върху тях, и това ще се отразява на цената, която тя поставя. Същото е и с фирмата осигуряваща транспорта до магазина и с магазина. Така че до момента, когато дръпнем продукта от рафта, цената му е силно изкуствено завишена, сравнено с истинската ѝ стойност. Защото всеки от линията на производство на продукта, е принуден да си добавя по малко към цената, за да плаща лихва върху несъществуващи пари. Събудете ме! Ето защо си купуваме три къщи, за да живеем в една. Правим това! Миналата година отидох до националната уестминстърска банка в Дуръм, Северна Англия и погледнах една от ипотечните ѝ брошури. Казваше се черно на бяло: Ако тегля заем, за да си купя къща, от националната уестминстърска банка за 50 хиляди лири, аз ще им изплатя 152 хиляди лири. Аз ще си купя три къщи за привилегията да живея в една и това ще се отразява на моите ипотечни вноски, следователно напрежението върху мен да служа на системата да си платя дълга ще е по-голямо. И какво пишеше на тази брошура - националната банка на Уестминстър: „*Ние сме тук да ви улесним живота!*” Страхотен въпрос, който открих, защото всичко това ми се разкри през последните няколко години. Не се родих и казах: „*Знам всичко. Виждам какво става.*” Това е просто

информация, която ми отвори очите през последните години. И един от въпросите, които съм осъзнал, който е много прост и който разкрива много е: „Кой има полза от това?” Например кой има полза аз да приема версията за събития като бомбардировката в Оклахома и много други неща, която различни медии организации и правителства ми казват, че е правилната версия на събитията. Кой има полза от това? Или кой имаше полза от бомбардировката в Оклахома? Всеки, който искаше да централизира повече власт в законоприлагащите агенции, в САЩ със сигурност е имал полза от това. И както Бил Клинтън каза 24 часа след това: „Трябва да намалим ограниченията на военните при намесата им в прилагането на закона вътре в страната”. Проблем- Реакция- Решение. И толкова много от това, което аз съм видял, което се случи с тази бомба в Оклахома, никога не беше обществено разгласено, и ви казвам, че версията на правителството за случилото се, е един фарс и пълна лъжа. Кой има полза ние да си купуваме три къщи и да живеем в една? Да погледнем въпроса от друга гледна точка. Да речем къщата струва 60 хиляди лири. Строителят, който всъщност построява къщата, той няма полза от това, че аз плащам за три къщи. На него му се плаща от тези 60 хиляди, тоест от цената на една къща. Човекът, който произвежда материалите, с които строителят построява къщата, на него също му се плаща от тези 60 хиляди. На практика на всеки, който участва в построяването на къщата, му се плаща от мен, купувайки една къща. Един единствен човек има полза от нас да си купуваме три къщи и понякога повече, за да живеем в една и това е човекът, който ни дава назаем несъществуващи пари и таксува лихва върху тях. И ние търпим това! И една шепа хора не може да контролира света? Ами когато се отказваме от силата си до такава степен, това е фасулска работа. Интересно е, че двама американски президенти в историята на САЩ, са предлагали и по някакъв незначителен начин са въвели безлихвени пари, които не са вземани назаем от банковите картели и за тях не е плащана лихва. Те са Ейбрахам Линккълн и Джон Кенеди. Те имат нещо общо ако си спомняте (*и двамата са застреляни бел.прев.*). Може би най-нелепият аспект от тази глупост с налагане лихва върху парите, е това, което наричаме дългът на държавите от Третия свят. Този дълг е задушил огромни части от населението и продължава да го прави с всяка изминала минута. Дългът на държавите от Третия свят е дълг на пари, които никога не са и няма да съществуват. Последният път когато видях данните: около 400 хиляди в Бразилия умират всяка година от болести, свързани с глада. И по времето когато погледнах цифрите, Бразилия беше вторият най-голям износител на храна в света! И парите, получени от този износ, огромна част от тях обслужваше лихва върху пари, които никога не са съществували. И както четох наскоро един бразилски служител заяви: „Повечето от парите, които представляват бразилския дълг, никога не са напускали компютърните системи на Уолстрийт.” **О Господи, време е за Обрат!!!** Защо не може правителствата да си печатат парите без лихва и да ги дават назаем на хората, без лихва, така че когато си купуваме къща да плащаме за една къща, а не за три? Така че да не се налага изкуствено да повишаваме цената на всичко, защото всеки има да обслужва лихва върху несъществуващи пари. Защо да не е възможно това? Защото я няма волята. И защо нито една политическа партия, на която съм попаднал навсякъде по света, която има някакъв шанс да формира правителство, всъщност не предлага това да бъде направено? Защото едни и същи хора контролират банковата и политическата система в еднопартийната световна държава. Ще поговоря за още едно нещо преди да разгледам решенията на проблема които са много, много прости, е населението с имплантирани микрочипове. И това както казах по-рано, вероятно звучи най-странно. Но това е толкова близко. Ние вече, съвсем естествено, слагаме микрочипове на домашни животни. Кралицата вече постави микрочипове миналата година на (corgis) - една порода кучета и ги свърза с компютър. Видяхте ли това? Сега на ред е принц Чарлс! Избери него. Техниката, която се използва, за да се въведе поставянето на микрочипове у населението, е още една главна техника за манипулиране на съзнанието. Аз я наричам стъпаловидната техника. Много добър пример за това е ЕС. А също и това, което имат в Америка - (*Северноамериканското споразумение за свободна търговия - NAFTA*), което е една зона за свободна търговия, както започна и ЕС ако си спомняте. Същото се случва и в още една зона за свободна търговия - австралийския и тихоокеанския регион, познат като (*APEC*). Идеята е да се създаде световното правителство, глобалната банка и другите такива и следващият

етап по-надолу от този, да бъде ЕС, Американският съюз, който ще бъде това (*NAFTA*), простиращ се от Северна до Южна Америка, американска версия на ЕС и Тихоокеанската версия. Това ще са трите следващи етапа надолу от световното правителство. А всичко това се въвежда чрез стъпаловидната техника. Да вземем ЕС. Ако се беше започнало след края на последната война с етапа, на който ЕС е в момента, една банка, една валута, централизиран контрол от страна на една супердържава, съвсем разбираемо, знам какво щеше да каже баща ми, който се би в тази война: *„Извинете, може ли за малко? Ние току-що прекарахме последните пет години с 55 милиона жертви и много ранени цивилни, за да предотвратим това, а вие искате това да стане без да се изстреля един куршум. Вие сигурно се майтапите. Аз ще отида да пийна един чай!”* Така че това което прави стъпаловидната техника, въпреки че знае накъде води, го прави на етапи. Измъква се с това, което е възможно за момента и после започва да тласка плана в желаната посока, като представя всяка стъпка за независима от другите, така че тенденцията да не бъде забелязана. Та това което беше предложено след Войната не беше една европейска супердържава, тъй като това нямаше шанс да стане по това време, а Общият пазар, просто една зона за свободна търговия госпожи и господата, няма за какво да се тревожите, а между така че ако не се присъединим ще гладуваме. Значи е по-добре да се присъединим. Така изведнъж някои от европейските държави започват да обединяват икономиките си в „една зона за свободна търговия”. Сега сме оплетени в мрежата. Тъй като много силно се внушава, че ако някой напусне зоната, със сигурност ще има икономически хаос в краткосрочен план, така че сега сме хванати в мрежата. И така процесът започва да се развива от една „зона за свободна търговия”, в една европейска централизирана супердържава. И така първо имаме условия, които започват да нареждат на държавите, после имаме разговори за една централна банка. Интересно е, че едно от нещата, което беше предложено, за да обоснове единната валута, беше валутният хаос в Европа. Подобно на случая, преди няколко години, когато британската лира отпадна от европейската монетарна система, след като правителството беше изхарчило колосални суми, опитвайки се да я задържи там. *„Е нали знаете този валутен хаос ще може да бъде преодолян с единна валута”*. Интересно е, че човекът, който атакува лирата и причини този хаос, е лице на фамилията Ротшилд, на име Джордж Сорос (Бил), който е световен валутен спекулатор. Канцлерът по това време, който изхарчи всички тези пари и накрая извади лирата от европейската монетарна система, е Норман Ламонт (Бил). Когато говорих за това преди няколко седмици в Швеция, един човек от публиката дойде при мен и каза: *„Не мога да повярвам, че споменавах този Джордж Сорос. Това което стана в Швеция е, че преди да влезем в ЕС, всички проучвания на общественото мнение бяха силно против членството, после този Джордж Сорос (Бил) започна да атакува шведската крона.”* Шведското правителство в лицето на премиера Карл Билд (Бил), се опита да защити кроната и в крайна сметка настъпи хаос. И един голям страх започна да обзема шведската психика: *„О Боже! Трябва ни закрила. Какво става тук? Не можем да устоим сами. Дори спекулаторите разбиват валутата ни.”* След това проучванията за общественото мнение се обърнаха тотално и мнозинството каза „Да” и Швеция стана член на ЕС. Та сега чрез стъпаловидната техника, сме в една ситуация, където сме на светлинни години от това, към което се присъединихме. Стъпаловидната техника. И чак сега някои хора казват: *„Извинете, забелязали ли сте колко далече стигнахме?”* Интересно е, че точно по времето, когато се предлага стъпаловидната техника, всеки, който ѝ се противопоставя в последствие е манипулиран да продължи. Говорих в Дания по времето, когато бях в Швеция и това, което направиха датчаните беше, че те проведеха референдум, резултатите от който бяха против Маастрихт, против ЕС. Не след дълго те проведеха втори референдум, на който казаха „Да”, а както ми каза един датски редактор на един национален вестник - казал му го беше един силен подръжник на ЕС в Дания: *„Ще продължаваме да провеждаме референдуми докато не получим резултата, който искаме”*. Ето как става работата, защото ние сме в „земята на свободните”. Значи това е техниката, която се използва, за да въведе поставянето на микрочипове у населението. И огромна стъпка към това е обществото без пари в наличност. Монетите и банкнотите може и да не изглеждат, че са голяма защита за свободата ни, но те са. Ако влезете в един магазин, гараж или нещо подобно и платите не с пари в брой, например с кредитна

карта, те я пускат да мине през един апарат. И понякога ви казват: „*Наистина съжалявам. Компютърът не иска да ви приеме картата.*” И ако платите сметката може да сте малко изненадани, но в момента имате алтернатива. Така че казвате: „*Няма проблем. Ще проверя картата. Ще платя в брой.*” Какво ще стане ако нямате пари и този компютър отказва да приеме кредитната ви карта или микрочипът, който е планиран да я замени? Изведнъж компютърът или този, който го управлява решава какво, къде или дали ви е позволено да купувате стоки. Това е идеята. И според моето скромно мнение ако има нещо, което е най-важно и трябва да се отхвърли, това е поставянето на микрочипове у населението, защото последиците са чудовищни. Някои хора, заети в електронната индустрия, които са виждали появата на микрочипа, започнаха да надават глас. Чета материали от един човек в САЩ, на име Карл Сандърс - магьосник в електрониката. Самият той посочва, всъщност той самия говори за негови преживявания, когато е посещавал срещи в САЩ и Европа, на които са присъствали Хенри Кисинджър и ЦРУ, където се говорело за поставяне на микрочипове у населението. Не се обсъждало дали и правилно или морално, а „*Как да ги накараме приемат микрочипа?*” И както той посочва, веднъж поставени микрочиповете у хората, не трябва да ни касаят само съобщенията, насочени от микрочипа към компютъра, а точно обратното! Според него чрез това средство те могат да породят масова истерия, масова депресия, с други думи да манипулират емоциите ни, както и да изолират един микрочип у един човек. До известна степен сванах как микрочипа работи като осъзнах принципа, по който работи телевизия „*Скай*”. Нали сте чували за сателитната телевизия, „*SKY*”, която имаме във Великобритания. Ако искате да се включите към мрежата „*Скай*”, пращате им пари и те ви пращат карта, която е програмирана да декодира каналите, за които си плащате. Много просто. Но ако искате да гледате повече канали след като вече сте получили картата бихте си помислили, е аз поне така направих, че просто ще им пратите още пари и те ще ви изпратят друга карта, програмирана да декодира каналите, които сте искали да добавите. Не! Не! Това което правите е, че вие им звъните по телефона, мисля че беше в Шотландия. И те те питат: „*Кой канал искате?*” „*Искам този втори канал с филма. Благодаря ви.*” Те ти казват: „*Включете на този канал*”. Включвам аз и има само снежинки. Докато съм още на телефона те питат: „*Добре сега опишете какво става на екрана ви?*” Само канала, който е пред очите ми. Това е всичко. И си помислих „*Ама те как го правят това?*” Реших да им се обадя и да ги питам. Това, което те правят е, те изпращат сигнал от това централно устройство, или там както се казва, и той се получава от всяко едно декодиращо устройство, свързано в мрежата на „*Скай*”, но само вашата карта, с вашия номер получава сигнала и той я препрограмира да декодира канала и той се появява пред очите ви. Когато се замислиш, че в света има два вида наука: едната, която се преподава в университетите и се появява по телевизията и има друга, която е на светлинни години напред и се крие. Това, което те всъщност могат да направят е много, много по-напреднало в сравнение с това, което виждаме в примера със „*Скай*”. Написах една книга „*Бунтът на роботите*” (издадена на български език), където говорих за идеята да се поставят микрочипове у населението. Едва ли бях изненадан колко бързо се развиха нещата. Преди няколко месеца гледах „*Утрешният свят*” по ВВС, нали знаете това научно предаване по ВВС, чудя се дали го гледахте, беше забавно. В това предаване обръщаха внимание на поставянето на микрочипове у хората. Това, което казаха беше: „*Има го този проблем със здравните картони*”. Помислих си че, нещо трябва да се направи по въпроса. Очевидно проблемът беше, че те не пазят здравните картони достатъчно дълго. Така че те предлагат да имплантират микрочипове у хората с информацията от здравните картони, за да преодолеят този проблем. Сега никога не съм ходил в университет, но всъщност имам решение за проблема. Просто пазете картоните по-дълго време. Сега като го решихме, хайде да прием по чаша чай. Не! Не! Това е прекалено просто. Хайде да им сложим микрочипове. Другото нещо, което казаха беше, че докторите желаят да имат достъп до здравните картони на пациентите ако те пострадат. Така че да им сложим микрочипове. Все ще измислят нещо. Не знам дали ви се е случвало, но когато бях дете майка ми винаги ми казваше: „*Сложи си чисто бельо Дейв, че можеш да пострадаш!*” Да бе да! Най-лошият й кошмар беше не толкова аз да пострадам, колкото да пострадам с мръсно бельо. И всичките тези години по-късно, когато се придвижихме към

съвременния свят, сега твърдението е: „Гледай да си с микрочип. Може да пострадаш.” Както и да е. В това предаване, проверих датата не беше 1 април, даваха една жена, която е била оперирана и са ѝ сложили микрочип с информацията от здравния ѝ картон - „О толкова е удобно” - каза тя, а аз досега не мога да си намеря място. И после какво се случва? Нали знаете, че в супермаркетите имат онова нещо, което го насочват към баркода. Един лекар влезе в супермаркета с едно от тези и го тръкна и горе на екрана се появи здравния картон на жената. Помислих си: „Ей сега ще се събудя!” Но в края на предаването показаха един малък клип с мениджъра на компанията производител на микрочиповете. „Това е само началото” - каза той. В този чип можем да сложим информацията от: здравния картон, финансовото състояние, паспорта, криминалното досие социалното осигуряване и какво ли още не. Точно така! Това е идеята. И тя е била придвижвана много дълго време без да ѝ се пречи, защото голямата ѝ сила е потайността, а когато се замислиш, че толкова много от казионните медии са контролирани от същата сила, която иска да въведе това, не е никак изненадващо, че толкова малко информация се изнася по въпроса. Но аз мисля, че сега сме в един период на огромна промяна. Един голям скок в човешката еволюция. И следователно една енергия на промяната разкрива всичко това. И голямата му сила - потайността се разкрива. Аз със сигурност не искам да се смята, че критикувам хората, за които говорих. А съм виждал хора, които са разследвали тази конспирация без духовната ѝ част, обаче и които казват: „Да ги обесим. Да ги обесим.” - пълни глупости!!! Да, хората, замесени в тази манипулация, проявяват тяхното състояние на съществуване в този момент от тяхното вечно пътешествие. Те проявяват тяхната нагласа към живота и състоянието на съзнанието им. Но те също така, правят едно голямо изявление за нас и ние бихме сторили много добре, ако признаем това и се замислим за него. Не говоря за Карингтън и за Кисинджър и за Рокфелер с омраза или критика в сърцето си. Просто мисля, че е редно да знаем какво става, за да можем да спрем това. Това което току-що описвах, всъщност прави едно огромно изявление за нас самите, защото това може да се случи само заради нас и заради факта, че сме отказали от силата да контролираме живота си. Сега за малко ще поговоря за известно време за нещо, което може да изглежда че въобще не е свързано с това, за което говорих досега, но всъщност то е причината, това да е възможно и е причината ние да сме поколенията, които сме в процеса на премахването на тази глупост и превръщането на тази планета от един ад в един рай, каквато тя наистина трябва да бъде. Когато ми се отвори седмата чакра и започнах да осъзнавам положението на нещата, предизвикателството към религията и ортодоксалната наука – „Светът е това, което ни казват петте сетива”, чух това твърдение „Ние създаваме нашата собствена реалност”. И аз си помислих: „Да. Това ми звучи правдоподобно.” Но трябва да има средство, чрез което го правим, защото няма такова нещо като паранормалното и свръхестественото. Те не съществуват. Всичко, което се случва в сътворението е резултат от естествените закони на сътворението и от взаимодействието на енергията. Това, което ние наричаме паранормално и свръхестествено е просто това, което системата желае да отстрани. Поради тази причина аз понякога използвам една дума, която е (*opposames*). Това са хора и организации, които на пръв поглед изглежда, че си противостоят, но всъщност имат еднакво отношение към живота, но просто са с различни имена. Обожавам примера за крайно левите и крайно десните партии. Обожавам го! Крайно десните, символизирани от Хитлер са за централизиран контрол, военна диктатура, концентрационни лагери. Крайно левите, символизирани от Йосиф Сталин, абсолютно противостоящи на крайно десните, са за централизиран контрол, военна диктатура, концентрационни лагери. Страхотно е да имаш право на избор нали?! (*Opposames*) също важи и при религията и ортодоксалната наука. Защото на пръв поглед си противостоят, но в едно са абсолютно еднакви. Те оцеляват само като потискат знание! Това което наричаме наука, от това което разбирам, произлиза от гръцката дума, значеща познание, а голяма част от ортодоксалната наука е обида за думата познание, защото не става въпрос за преследване на познание, а за защитаване на една система на вярване! Значи ортодоксалната наука е една религия! Въпреки че учените не носят свещенически яки и наметала, те си носят бели престилки - това е една религия! Неортодоксалната наука, тази с отворено съзнание, е нещо съвсем различно. Тя преследва познанието. И все повече и

повече духовният и научният подход са на едно и също мнение и натам сме се запътили през това десетилетие, а и след това. Но в момента ортодоксалната наука защитава една система на вярване. Тя се базира изцяло на тези закони от физиката, които гласят: *„Този свят е всичко, което съществува. Ние сме една космическа случайност, отиваща към забвение. Животът е много скъпан и после умираш“*. Благодаря! Това са страхотни новини! Благодаря много приятел! Значи всичко случващо се на хората, което не се вмести в рамките, трябва да бъде отхвърлено. Сега може да бъде отхвърлено поради факта, че физичните закони, за които ни е говорено и говорено, са всъщност фундаментално сбъркани. Но не, не. Почакайте: *„Физиката ми плаща ипотеката. Тя ми осигурява статута в живота. Тя може да е моята правдоподобност. Това го казвам цял живот. Ето как стоят нещата.“* Така че ортодоксалната наука, трябва да отрече тези неща, тъй като всички тези хора преживяват астрални пътувания и клинична смърт, при която си виждат телата отгоре. *„Ооо сетих се! Това е паранормалното! Това е сгръхестественото!“* Това е толкова нормално, колкото въздуха, който дишаме. И точно в тази област, вярвам, че ако открием как създаваме собствената си реалност и по този начин ще създадем реалността, за която говорях тази вечер. Според мен и науката с доста отворено съзнание, всичко в сътворението е същата Енергия. И Енергията е Съзнанието. Те са едно и също нещо. Така че Енергията, която е нашите съзнания, емоции и нас самите, е същата Енергия, която е всеки стрък трева, всяко насекомо, дърво и дъх, който си поемаме, всяка капка дъжд. Както водата, ледът и облаците са едно и също вещество, но в съвсем различно състояние, така и всичко съществуващо в сътворението е същата Енергия, Съзнание в различно състояние. Ние сме като капки вода в един океан на Съзнанието. Да, уникални и индивидуални, но заедно образуват Цялото. Ние сме един другия. Аз съм вас, вие сте мен, аз съм всичко и всичко е мен. Така и с всеки. И това гигантско Съзнание, което наричаме Бог или както искате, работи на многоизмерни честоти. Интересно е, че поради влиянието на религията, когато някой говори за живота след смъртта, ние поглеждаме нагоре. Забелязали ли сте това? Гледаме към покрива. Ако искате да отидете на небето вземете си стълба. Но според мен и науката с отворено съзнание, сътворението всъщност е разделено на отделни честоти, споделящи същото пространство. Всички предаващи телевизии, излъчващи до тази област, заемат не само мястото около тялото ми, а и мястото, което заема тялото ми. Те са на различни честоти. Следователно дадено радио, освен ако не е с много близка честота до друго, ще предава в пълно забвение за другите радиочестоти. Всичко съществуващо заема същото пространство, което заемат телата и съзнанията ни. Коя е тази фраза, която чуваме: *„Божие царство е във вас.“* Всичко, което съществува е в нас. Та когато нашето съзнание - мисленето, чувстването, тази част от нас, която е вечна, влиза във физическото тяло - генетичния костюм както го наричам аз, за да преживее този физически живот, този триизмерен честотен свят, ние не сме един бял лист хартия, ние вече сме си уникални. Уникалният сбор от нашите преживявания. И аз съм забелязал това при сина ми Джейми, който е на три години, тъй като съзнанието ми беше отворено в периода, когато той се роди. Гледал съм го как се развива. И той изявява неговият уникален характер: това което намира за смешно, за страшно - всички тези неща без външно влияние. Защото той не се роди в този свят като един празен лист хартия. Той се роди уникален. Ние всички сме уникални. Тази уникалност се предава навън като един електромагнитен модел. За мен всичко съществуващо е електромагнитна енергия. Така че когато хората говорят за полагане на ръце при лечение, какво чуваме: *„Това е Дяволът!“* Или: *„Този е странна птица. Какви са тия врели некипели?“* Какво е полагането на ръце? Това не е лечение чрез вяра. Това е предаването на електромагнитна енергия от един човек на друг. Доста интересно е, наскоро четох една книга - *„Където науката и магията се срещат“*, която показва научната основа за така нареченото паранормално, и тя посочва, че от запазените 285 стоящи каменни кръгове във Великобритания, 235 от тях са на същите видове скали и са или върху, или близо до места, където има грешки във въздушното пространство, които произвеждат електромагнитно поле. Защото нали Древните не са знаели какво са правили! А ние сега сме страшно напреднали! И така ние излъчване този магнетичен модел, който е уникален за нас, той е нашето чувство за „Аза“, той е нашето чувство за реалността. Имаше един американски комик - Бил Хикс, който обобщи цялото ми

отношение към живота и всичко, за което говоря тук с една прекрасна фраза: *„Материята е просто енергия, кондензирана до ниска вибрация. Ние всички сме едно Съзнание, преживяващо себе си субективно. Смъртта не съществува. Животът е само един сън и ние сме представата за себе си.“* И това за мен е ключовата фраза: *„Ние сме представата за себе си.“* Това, което си представяме че сме, ние го създаваме като физическо преживяване с всяка изминала секунда. Този електромагнитен модел, който излъчваме наричаме вибрации. Нали знаете та нали имаме думи и всекидневни фрази за този модел: *„Не знам какво му имаше на този човек, с когото имах приятен разговор, обаче някакси получих лоши вибрации от него.“* Физическият разговор може и да е бил приятен, но има нещо, което долавяме на податомно, енергийно ниво, което не си отразява никак добре. *„Лоши вибрации получих.“* Имаме дума, която използваме постоянно - атмосфера. Каво е атмосферата? Тя е енергийното поле на дадено помещение, което е заредено да бъде негативно, вълнуващо, позитивно или весело от мисловните модели, вибрациите, от представата на хората за тях. Хората отиват до една стара къща, където може да е имало доста негативни събития или на мястото, където е имало древна битка и казват: *„Ох човече, какво има тук? Не ми харесва тук. Тук има нещо.“* Ние улавяме енергията, в този случай негативна, която е била създадена от мисловните модели и вибрациите на хората, които са преживели негативни събития там. Атмосфера, футболни мачове, спортни събития: *„Човече, можеше да докоснеш атмосферата. Вълнението беше невероятно.“* Какво е това вълнение, тази атмосфера? Това са излъчените вибрации на хората на това ниво. Та като излъчваме тези уникални електромагнитни модели, те постоянно привличат други енергийни полета, които са ни познати като хора, места, начини на живот, преживявания. По този начин с всяка изминала секунда ние създаваме под формата на физически събития и преживявания точно нашата подсъзнателна представа за себе си, чрез хората, местата, начините на живот и т.н. Ние създаваме нашата собствена реалност. Когато погледна към живота ми от тази гледна точка, удивително е, че каквото и да е било моето физическо преживяване през живота ми, то е било копие на представата ми за себе си по това време. Сравнително до скоро аз бях Ядосан! Наистина ядосан. Не знаех защо съм ядосан, но бях ядосан. Сега като го анализирах, осъзнах, че бях ядосан заради детството ми, заради баща ми, но бях ядосан. Моят живот през този период беше серия от гневни сблъсъци. Защото дори и да бях на барче, или в стая и физически изглеждах отпуснат и добре, гневът ми си се излъчваше навън, като вибрация, въпреки че изглеждах отпуснат. Ще ви кажа: всеки, който имаше лош ден го привличах. Всеки, който беше напрегнат и нервен там бях и аз. Аз бях човекът, който се набиваше на очи в стаята. Животът ми беше серия от гневни сблъсъци, което създаваше следния цикъл: ядосвах се, после се чувствах виновен, че съм се ядосал, което ме разстройваше още повече, от което ставах по-ядосан, от което имах повече сблъсъци, което ме накара да се чувствам виновен и така и така надолу! И след известно време се замислих: *„Ама я почакай малко. Знаеш ли, че има едно общо нещо между тези гневни сблъсъци и това си ти? Какво говори това?“* Започнах да гледам на себе си по различен начин и осъзнах, че съм ядосан, защото повечето от този гняв ние не го осъзнаваме. И започнах да се освобождавам от гнева. Интересно е, че само с признаването, че сме ядосани, гневът често си отива. И започнах да се харесвам. О господи! От нас не се очаква да се харесваме. От нас не се очаква да се обичаме. Всъщност това е начин да се принизи някого: *„Той обича себе си.“* *„Не може да обичаш себе си, трябва да си кротък и непретенциозен!“* Такъв вид поведение някакси е станало за хвалене: *„Джуно - той е винаги толкова скромнен и постоянно се принизява, обаче той обича света.“* Не той не обича света. Можем само да обичаме отвън, когато обичаме отвътре, защото не може да излъчваме навън това, което нямаме отвътре, а постоянно сме притискани да имаме лошо мнение за себе си, да имаме ограничена представа за себе си и по този начин да създаваме ограничено физическо преживяване. Когато започнах да се освобождавам от гнева и започнах да се харесвам и обичам: *„О Боже! Извикай полицията!“* Животът ми се промени, защото започнах да уважавам правото си да бъда себе си, а не да се съобразявам с хората и с тяхното митично „правилно и грешно“. И след като започнах да се чувствам така за себе си, започнах да привличам в живота си хора, които ме обичат не затова което искат да бъда, а за това, което съм аз, каквото и да е то. И това е просто отражение на начина, по който виждам себе си. Аз създавам

различна реалност. Една моя приятелка - прекарсна дама и едва ли преувеличавам, започва буквално всяко изречение с думите: „Проблемът обаче е...” Тази дама гледа на живота като на проблем. Нейният живот е серия от проблеми. Последният път като я видях и казах: „Не изглеждаш много щастлива?” Тя каза: „Писна ми. Безполезна съм. Безполезна като съпруга, майка, нямам никакви способности, нямам с какво да допринеса. Безполезна съм. Писна ми!” Аз я попитах: „Какво е довело до това?” Тя отвърна: „Писна ми. Всеки ме принизява.” Аз си помислих: „Не, не! Ти сама се принизяваш! Твоята представа за самата теб е, че си безполезна!” И тази дама е заобиколена от хора в живота ѝ, които постоянно я принизяват. И тя ги е привлякла, тъй като е материализирала нейната

представа за самата нея. Един от страхотните начини, по който това става е, че ние привличаме към нас нещата, от които най-много ни е страх, защото страхът не само че е големият контролор на човешката раса, а е и големият ограничител на човешката еволюция, тъй като каквато и да е областта, от която ни е страх, ние страним от нея нали? Ние не навлизаме в нея и не казваме: „Ще се справя с този страх, а казваме: *Благодаря, но ще пропусна.*” Така че това, което правим е, че ние привличаме страха на подсъзнателно ниво, за да се изправим срещу него и да продължим напред. Когато бях дете много ме беше страх от кучета. Ама много! Между големите графства в Лестър имаше магазини и имаше зелени площи между тях. Всеки път когато отивах към зелените площи бях заобграден от кучета. „Джаф, джаф, джаф!” И ми скачаха. Какво казваме в такива моменти: „*Защо съм такъв карък? От всички хора това се случва точно на мен.*” Имах един приятел и когато отидех до тях, а той имаше едно много покорно куче - Принс. Влизам в къщата и кучето ми отхапва от палтото. Приятелите ми отиваха до зелените площи. Тях не ги беше страх от кучета. Те не ги закачаха въобще. А аз си мислех: „*Такъв съм карък! Да се случи точно на мен от всички тези хора.*” Но това което правех беше, че привличах това, от което най-много ме беше страх, за да се изправя срещу него и като резултат от това че го направих, вече не ме страх от кучета. Интересно е, сравнително наскоро казах, че нещата от които най-много ме беше страх бяха: да ходя на зъболекар, да летя, да говоря пред публика и да бъда осмиван! Последното никога не ми се е случвало в тази държава нали?! Най-ужасният ми кошмар щеше да бъде да ми вадят зъб на самолет, докато изнасям реч пред осмиващите ме пътници. Това щеше да ме довърши! Но в резултат на изправянето ми пред всички тези страхове които току-що казах, не ме е страх от никой от тях вече, защото страхът е наше творение и наш избор: да се страхуваме или не. Така че този процес на излъчване на нашата представа за себе си и привличане на физическото ѝ отражение, е в центъра на човешките преживявания. И най-разрушителното състояние на съзнанието и о Боже, всички сме го изпитвали, е „*О горкият аз!*” Състоянието на съзнанието, при което някой се възприема като жертва, винаги ще изгражда такава реалност. Този свят гъмжи от хора-жертви, тъй като той гъмжи от хора, на които им е внушено да се виждат като жертви, безсилни, под контрола на някого. И по този начин те създават такава реалност. И както казах всички сме изпитвали това, но за някои то се загнездва за постоянно в психиката им. И без значение как се опитваш да помогнеш на някого със състояние на съзнанието: „*О горкият аз! Някой друг контролира живота ми. Той трябва да направи нещо по въпроса. Все не ми върви.*” Те винаги ще са в обстоятелства, в които изглеждат жертви, тъй като те ги привличат като физическа реалност с вибрациите, които излъчват. Ето защо прозорливостта е толкова важна! Промяната, която изкарва жертвата от тази ситуация, е да осъзнае, че жертви не съществуват! Само състояния на съзнанието, при които хората се възприемат като жертви! На секундата, на която си кажем: „*Абе я почакай малко! Аз не съм робот или клонинг и със сигурност не съм жертва. Аз контролирам живота си! Ще се измъкна от тези обстоятелства, в които съм в момента, защото аз съм ги създал и ще изляза от тази дупка.*” В този момент вибрациите ни се променят и следователно това, което привличат се променя. Изведнъж хората започват да имат „късмет” и невероятни „съвпадения” се случват. „*Няма да повярваш! Имах невероятен късмет. Този човек се появи в живота ми точно в подходящия момент и ми помогна да се измъкна от тези обстоятелства. Не мога да повярвам!*” Никакъв късмет, а създаване чрез променено състояние на съзнанието. Така че ако създаваме собствената си реалност чрез представата за нас самите, това е

основната причина да се създаде и да му се позволи да продължава, онова, за което говорих в началото. С какво сме бомбардирани през живота ни? С послания за ограничение, за факта, че не можем да направим това, начини на мислене от сорта на „*Не мога, никога не бих могъл!*” Със страх от преживявания, тъй като се отказваме от толкова много преживявания заради хора, които казват: „*Не можеш да правиш това! Не трябва да правиш това!*” Религията е бомбардирала психиката ни с: „*Родени грешници!*” Страхотен начин да си започнеш живота нали?! Така че постоянно ни се втъпява това чувство за ограниченост: „*Не мога. Никога не бих могъл. Страх ме е да...*” И по този начин имаме ограничена представа за себе си! Помня, че израснах в една голяма къща и някакси ми беше втъпено да вярвам, тъй като бях от работната класа, животът ми беше предопределен. Защото имаше два вида хора на света: „ние” и „те” и тъй като бях от „ние” това беше невероятно определящо за посоката на живота ми. „*Аз съм роден от работническата класа и винаги ще си остана такъв!*” Няма много място за развитие тогава а? Ограничение, ограничение и пак ограничение, което се изразява с тази страхотна фраза: „*Обикновеният човечец и женица на улицата.*” Не знам за вас, обаче аз никога през живота си не съм срещал нито един обикновен мъж или жена. Срещам се само с невероятни хора. Но ни е внушено да се възприемаме като обикновени: „*Обикновеният човечец и женица на улицата, не притежава никаква сила.*” Следователно ние си изиграваме ролята. Четем този сценарий и играем такава роля в този триизмерен холографски свят-филм, от който сме част. И следователно живеем в такава реалност. Ограничения от рода на: „*Не мога, никога не бих могъл, аз съм обикновен.*” Така че създаваме обстоятелствата, в които тези, считащи се за обикновени, могат да бъдат манипулирани от онези, които осъзнават играта. Това което съм разбрал за комфортната зона е, за която говорих по-рано е, че тя също така е и пирамида. Миналата лято се поинтересувах да бъда поканен на честването по случай смъртта на британския комик Лари Грейсън. Него го познавах доста добре за кратко време. Беше много забавен човек. Беше казано нещо на това честване, което наистина обобщава, това което твърдя. Самият Лари Грейсън беше уникален човек, тъй като един и същи човек напускаше съблекалнята и играеше представленията. Помня, че веднъж каза: (за всеки, който гледа тази лекция в друга страна ще ви го опиша) Веднъж го гледах и той каза: „*Да знаеш миналата седмица бях изцяло схванат от дясната ми страна. Тази седмица съм се схванал изцяло от лявата ми страна. Нямам търпение да дойде следващата седмица!*” Това беше Лари Грейсън. Страхотен човек. Един друг комик Рой Хъд направи презентация на живота на Лари по време на честването, която беше под формата на една случка, която Лари Грейсън му беше разказал. Тази случка се бе случила по времето, когато Лари обикаляше вариететата на Великобритания години наред. Лари бил в това изцяло мъжко шоу, в което имало една жена, която той играел нагласен, защото се откроявал и продуцентът на това шоу бил много патриотичен. Така че завършвали с „*Владей Британио!*” Следващата седмица ще изпее това в Портсмут. Сега не го изпях хубаво. Та накрая всички мъже се появиха, облечени като моряци и започнаха да пеят: „*Владей Британио!*” И с напредването на музиката, всеки се качи на раменете на друг и така формираха пирамида. Беше оставено мястото на върха за Лари Грейсън, който се появи облечен като Британия: дълго наметало, меч, щит, шлем, нали знаете. Той беше качен на върха на пирамидата от ръцете на другите и беше готов да пее „*Владей Британио!*” за големия финал. И както каза Лари: „*Една вечер нещата изглеждаха, че вървят наистина добре.*” После забелязах, че морякът в долния ляв ъгъл на пирамидата, има кашлица. И после добави една страхотна фраза: „*Както ще ти каже всеки древен египтянин, това е много важна точка в една пирамида.*” Та кашлицата на този човек се влошава и накрая той се маха от пирамидата. Какво се е случило? Сцената гъмжи от падащи моряци, а очевидно Лари Грейсън е в скута на някого на втория ред. „*Как си? Добре ли си?*” „*Да. Добре съм?*” Сега какво се случи тук? Лари Грейсън, символизиращ шепата, която контролира света не направи нищо. „Един обикновен човечец от улицата” има тежка кашлица и цялото нещо се срутва, защото ни е било внушено да забравим къде е силата в пирамидата. Тя не е там горе, а е тук долу!!! Но тъй като си мислим, че е там, ние сме създали тази реалност със системата-пирамида. Хората казват: „*О, тези хора от елита там горе са много могъщи.*” Не! Силата, която се използва да манипулира човечеството ден след ден, е просто силата, от която то се

отказва ден след ден. Това е всичко! Та ето ни в тази пирамида на комфортната зона нали? И всеки е на рамената на другия и има различни нива на йерархия в обществото. И всяко ниво казва на долното: *„Да не си мръднал! Стой където си. Завися от теб. Ако си тръгнеш цялата система ще се срути. Ще има хаос. Ще има глад и ще бъде ужасно.“* - *„Добре ще те поддържам да не паднеш.“* И във всяко ниво на пирамидата, всеки го е страх да напусне и да се разкашля, защото го е страх от последствията да не бъде в този затвор. И на самия връх на тази пирамида, която се крепи от този страх, има неколцина хора, които спускат надолу, всичко което искат пирамидата да приеме за реалност. Като всеки, който не се занимава с религия или наука, а с духовност и метафизика и който осъзнава, че ние всъщност сме много различни от начина, по който ни описват, ние не сме едно дебело парче месо, а сме многоизмерно Съзнание. *„Да де, обаче това проблем, защото ако осъзнаят, че многоизмерно съзнание контролира живота им, няма да можем да ги контролираме, така че трябва да ги убедим, че това е „а да бе“: „Това тук спускайте го надолу. Това е от Дявола.“* *„Това е от Дявола. О, благодаря ви много.“* *„Точно така както аз казвам: това е от Дявола.“* Или опитват с другия подход: *„Те са побъркани. - О, да. Те наистина са луди. Спускай го надолу. И аз така мисля. Майка ми ми го каза.“* И другото нещо, което спускат надолу и всеки му „се връзва“ и го също го спуска надолу е: *„Вие сте свободни. Вие сте свободни. Спускайте го надолу!“* *„Свободни сме. О, скъпа свободни сме. Страхотно е. Спускай го надолу. Живеем в демокрация. Свободни сме. Страхотно е!“* О да бе!!! Няма нужда да кашляте, ние сме свободни. Живеем в демокрация. Но всъщност какво ни казват те? Те ни казват: *„Свободни сте да гледате „Домашното парти на Ноч!“* Пояснявам за хората извън Великобритания, според моето скромно мнение, това шоу е обида за интелигентността. Те казват: *„Свободни сте да гледате националното тото на живо и да допринасяте за последната форма на данъчно облагане. Свободни сте да направите това.“* *„Свободни сте да гледате как гладиаторите си отсичат главите. И „Далас“ и тем подобни.“* *„Свободни сте всяка година да имате все повече бутони на дистанционното на телевизора, и сте свободни да натиснете което и да е и да бъдете обидени интелектуално от 99 процента от тях!“* *„Свободни сте!“* - *„О, благодаря ви!“* Но не сте свободни да казвате каквото наистина мислите без да изпаднете в конфликтна ситуация. Не сте свободни да бъдете и да изразявате, това което наистина сте. Не сте свободни да живеете живота си както сметнете за добре, ако „както сметнете“ е извън измислената норма. Не сте дори свободни да живеете в една къща и да платите за една къща. Трябва да платите за три, за да живеете в една! Според мен три неща ще променят всичко това, за което говорих тази вечер и ще го направят невъзможно като превърнат този затвор в един рай. Не са нужни нито един нов политически „изъм“, нито една пушалня, нито една организация, бореща се срещу тероризма, що за противоречие е това, за да се промени този свят в един рай. Нужно е само всеки един от нас да бъде това, което наистина е и да изразява тази уникалност. Нужно е да се закашляме и да излезем от тази глупост. Тези три неща са: да уважаваме нашето собствено право да бъдем уникални и да изразяваме тази уникалност. От решаващо значение е да уважаваме правото на другите да бъдат уникални и да изразяват тяхната уникалност. И трето, никой никога да не се опитва да налага на другите това, в което вярва. В този момент ще имаме една голяма експлозия на човешки потенциал, който ще се освободи от затвора на страха, където е прекарал доста дълго време. Но тъй като никой няма да се опитва да налага на другите това, в което вярва, няма да сме лишени от свободната си воля. Веднъж щом почнем да уважаваме правото си да бъдем уникални, ние спираме да бъдем роби на наложени мисловни модели и начини на поведение. Веднъж щом почнем да уважаваме правото на другите да бъдат уникални, ние вече не сме охранители на комфортната зона и другите роби. И ако не се опитваме да налагаме на другите това, в което вярваме, никой няма да бъде лишен от свободната си воля. И каква разлика това би направило?! Вземете символичния пример за стадото овце. Стотици овце на полето, фермерът пристига, слиза от камиона с ремаркетото, застава на клона и си поклаща клепачите. Една, две или три овце се насочват към него. Сега обаче начинът им на мислене е много различен. Другите овце не следват онези отпред. Те приветстват своята уникалност. Те си следват сърцата. Те изразяват това, което наистина са. Те казват: *„Това е интересно. Този стар приятел отива към клончетата. Знаеш ли, че всеки ден правят това по*

същото време. Много странно.” „Но за мен не това е правилно. Моето сърце ме води другаде. Отивам насам. Казва ми се, че тук е много хубаво, има много за учене и за преживяване. Там отивам аз.” А другите овце: „О, това е добре! Ще си поговорим по-късно. Ще видим как е минало. Аз обаче отивам натам.” „А аз отивам на друго място.” Какво за Бога ще направи фермерът сега? Защото сега от неговата гледна точка, цари пълен хаос. Защото начинът на мислене „Бее”, е изчезнал. И другите овце казват: „Твое право е да ходиш където си искаш, стига да не ми се месии.” „И аз така мисля.” „И аз съм на това мнение.” Така че в този момент съзнанието на фермера, символизиращо това на тази клика, може да пробегне до стария метод: „Ще ги изплашим до смърт! Изкарвай проклетите кучета!” „Джаф, джаф, джаф!” И сега същите овце, които изразяват уникалността си и които сега се наслаждават на безкрайната си сила, и го осъзнават, защото не са „обикновеният човечек от улицата”, а само необикновени хора и тъй като разполагат със силата си, те осъзнават, че страхът е тяхно творение и въпреки че той се стимулира, но ние и никой друг избираме да се страхуваме или не. Това е само един избор. Всичко е само един избор. Така че отговорът е: „Извинявайте, защо не пийнете малко вода или не хапнете кучешка храна. Хайде пътя! Не съм заинтересован. Няма да се уплаша и да спазвам това, което казвате, че трябва да бъда!” Всичко, което стана в този пример беше, че овцете се освободиха от страха. Те се освободиха от страха да бъдат това, което са - уникални и цялата ситуация се промени. И ако пренесете това към човешките преживявания, всичко, за което говорих тази вечер, става невъзможно! Веднъж щом изразим нашата уникалност и спрем да критикуваме другите, че изразяват тяхната уникалност, защото се различава от това, което мислим че те би трябвало да правят. И според мен нашето поколение е едно от поколенията, заемащи предни позиции при осъществяването на промяната. Наблюдава се едно глобално събуждане, което променя възприятията на хората за живота. Когато погледна хората, ги виждам символично да са в една яйчена черупка. Вътре в нея е тази много тясна област, от нашето съзнание, с която работим всъщност в този триизмерен свят. И тази много тясна област, аз я наричам „първа скорост”, е детска игра да бъде манипулирана от послания, които постоянно ни се набиват в очите и ушите. И извън нашата яйчена черупка е нашето многоизмерно Съзнание, не някое друго външно същество, а нашето собствено око, отиващо до Безкрайността. Една Безкрайност от любов, разбиране, мъдрост, познание. Хората казват: „Трябва да търсим просветлението!” Не съм съгласен с това. Просветлението никога не ни е напускало. Просветлението дели точно едно и също пространство с невежеството. Просто е на друга вибрация. Какво според мен ние трябва да направим, е не да търсим просветлението, а да махнем преградите, които не го допускат. А това е яйчената черупка. Една яйчена черупка съставена от: страх, вина, омраза, липса на самоуважение, „Не мога!”, ограничена представа за нас самите, страх! Когато черупката започва да се пука, а тя се пука при все повече хора, многоизмерното ни „аз” започва да се свързва отново и да има достъп до „аз-а първа скорост”. И в този момент започваме да възприемаме себе си и живота по много различен начин. Символично чувствам, че се случват вибрационни промени около планетата като един естествен курс на човешката еволюция, които пукат тази черупка, тази нисковибрационна енергия която е нашият затвор. И по този начин „светлината”, многоизмерния ни „аз”, безкрайния ни „аз” или както там го наричате, започва да се намесва и да се свързва отново с „аз-а първа скорост.” Получавам 2-3 хиляди писма годишно от най-различни хора от цял свят и те всички има едно и също преживяване. И те казват: „Виждам себе си и света по много различен начин. Защо преди не виждах нещата по този начин. Толкова е очевидно!” Защото черупката се пука и многоизмерния ни „аз” възприема нещата, а не „аз-а първа скорост”. Ние отново ставаме цели. Ставаме това, което наистина сме, но сме забравили, че сме. Поколенията, заемащи предни позиции при осъществяването на промяната, поемат програмирането от техните родители, не защото те са лоши хора, а защото предават на децата си собственото си програмиране. А то е: „Придържай се към стадото! Не прави проблеми! Дръж си главата наведена!” И японците имат една поговорка: „Не бъди пиронът, който се откроява от другите, защото той е първият, който ще бъде ударен.” Обичам тази поговорка. И ние ще предаваме не само на децата ни, а и на нас самите защото това е нещо наистина настоящо, мисловни

модели, казващи: „Бъди себе си каквото и да е „себе си” и уважавай правото на другите да бъдат себе си!” И хората от едното положение до другото са нашите поколения. Ако можем да се освободим от страха си, можем да освободим света от страха. Защото светът е просто общата представа на човечеството за самото себе си. Когато променим нашата представа за нас самите, това което наричаме света, се променя драстично. Светът е просто, секунда след секунда, физическо копие на общата представа на човечеството за самото себе си. Когато се освободим от нашето чувство за ограниченост, за страх, за „Аз не мога”, светът престава да бъде затвор, защото ние сме създали този затвор. Има един страхотен немски певец в тази страна, наречен Гила, който има една прекрасна песен, в която се пее: „Ние сме силата във всеки, ние сме танцът на Луната и Слънцето, ние сме надеждата, която никога няма да се скрие, ние сме началото на обрата.” Ако можем да поставим началото на обрата у нас самите от страх към свобода, после външно ще направим този обрат с планетата. И това както всичко друго, е само един избор. Избор между страх и любов. Това е всичко! Ние можем да изберем да се страхуваме и да мразим. Това е само един избор. Или може да изберем да не се страхуваме и да обичаме. Но не любов от сорта на „Ще те обичам, ако ми харесваш скъпа.” А: „Обичам те, защото съществуваш!”, „Обичам те каквото и да става!”, „Обичам те безусловно!” И ако искаме да променим света, трябва да започнем със себе си. Страх, гняв, омраза, критика, нареждане на другите какви трябва да бъдат. Такъв е светът, в който живеем! Това е затворът. Но раят чака. Той е само на една мисъл разстояние, на една нагласа, на един избор - ЛЮБОВ! Ако се обичаме един другия, ще обичаме и света, животът ни както и света фундаментално ще се промени. Аз страстно вярвам, колкото и странно да звучи когато днес се наблюдава света, че ние ще сме поколенията, които ще обичат света и ще го превърнат в рай, какъвто наистина трябва да бъде и е предназначен да бъде. Да се промени света не е повече нещо свързано с бъдещето: „Надявам се, че ще е по-добре за децата.” То е тук и сега. Ще станем свидетели на промяната. Има една песен, с чийто припев ще приключи: „Любовта може да построи мост между сърцата ни, любовта може да построи мост, не смятате ли, че е време?” Все повече и повече хора по света отговарят на този въпрос, викайки „Да” и ние сме поколенията, които ще обичат света и ще го превърнат в рай. Много ви благодаря! Благодаря ви! Благодаря ви!

Превод: alex_zar4e@yahoo.com
Оформление, дизайн и редакция: Н.

Русе/Пловдив, 2006

Посетете сайта на Дейвид Айк: <http://www.davidicke.com>

Посетете и нашият сайт: XNETBG.COM